

художника писали, що він працює "в иконно-лубочном пошибе", застерезували, що ікона та лубок є надто далекими від нового мистецтва, щоб стати для нього взірцями художньої майстерності. Але "бойчукісти" були впевнені, що тільки базуючись на надбаннях світового мистецтва, поєднаних з глибокими національними традиціями народного малярства, можна побудувати і розвивати новий творчий художній метод. Мізін, як і інші "бойчукісти" (Л.Паладка, О.Павленко), не тільки широко використовував традиції лубка в своїй творчості, а й повсякчас звертався до цього виду мистецтва. Приміром тому є лубки, видані "Книгоспідкою" на теми шевченкових творів — "Катерина", "Гайдамаки".

Роботи виконані у характерній для "бойчукістів" лаконічній манері. Лубкам притаманна композиція монументально врівноважена (композиційний простір умовно поділений на кілька сюжетів або картин, розміщених регістрами). Основним засобом художнього вираження є ритмічність ліній, яскраві чисті локальні кольори, використано усталені в народному мистецтві типи. Художник прислужився історично вивіреному засобам, притаманним іконопису та середньовічному українському малярству, різномасштабності фігур,

а також розташуванню основної фігури в центрі композиції. Отже, ідейним та композиційним центром лубків є постаті годовних героїв літературних творів, над якими (за традицією української народної картини) автор розмістив картуш з поетичними рядками, що розкривають ідейний зміст як самого образу, так і твору в цілому.

Зміст лубка "Катерина" пояснюють 5 сюжетів: сцена зустрічі Катерини з коханим; вигнання з батьківського дому; остання зустріч; сцена самогубства; хлопчик-безбатченко з кобзарем.

Лубок "Гайдамаки" складається з чотирьох картин: криваві злочини подільської шляхти; прощання Яреми з Оксаною; зображення гайдамацького гурту; помста.

За колоритом твори майже не різняться в них використано червоний, брунатний, синій та зелений кольори. Але колористична гама лубка "Катерина" більш м'яка, тепла, лірична, що пов'язане, мабуть, із власним сприйняттям художника кобзареві поеми про нелегку долю жінки-покритки.

Мистецька спадщина О.Мізіна досить різноманітна; художник працював переважно в монументальному живопису: робив фрески, мозаїчні панно, картони вітражів та gobеленів.

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Діамара Степанівна ПШЕНИЧНИКОВА

(До 70-річчя від дня народження)

24 квітня ювілейна дата в житті завідувачої бібліотеки Інституту електрозварювання імені Є.О.Патона. За 35 років пройдено шлях від методиста Державної республіканської науково-технічної бібліотеки до завідувачої бібліотекою Інституту електрозварювання імені Є.О.Патона, яку Д.С.Пшеничницька очолює 32 роки. Під її керівництвом бібліотека Інституту стала однією з провідних бібліотек АН України, базою передового досвіду інформаційно-бібліотечного забезпечення наукових розробок Інституту. Діамара Степанівна створила колектив однодумців, творчих, висококваліфікованих спеціалістів, який один з перших в АН України оволодів принципово новими технологіями, віддав працю над створенням автоматизованої системи інформаційно-бібліотечного супроводження наукових досліджень Інституту.

За роки роботи в Інституті Пшеничницька стала досвідченим спеціалістом у галузі інформаційної роботи з проблем електрозварювання. Вона є автором більше 25 бібліографічних покажчиків, зокрема: "Сварка цветных металлов" (у 2-х частинах), "Диффузионная сварка", "Свариваемость сталей" та ін.

Знаннями і набутим досвідом Діамара Степанівна щедро ділиться з колегами — бібліотечними працівниками АН України, багато енергії і душевного тепла віддає вона справі підготовки молодих кадрів у своєму колективі.

Пшеничницька Д.С. ветеран праці, нагороджена медаллями "250 лет г.Ленинграда", "1500 лет г.Киеву".

Бібліотечна громадськість АН України, колектив бібліотеки Інституту електрозварювання сердечно вітають Діамару Степанівну з ювілеєм, зачать щастя, міцного здоров'я, багато теплых і сонячних літ.